Nadal - Sagrada Família

Per FrancescRiera el dv., 26/12/2025 - 05:00

Sir 3,3-7.14-17a
Col 3,12-21
Mt 2,13-15.19-23

Ben segur que encara ens acompanya el bon regust del dinar de Nadal. Tant de bo l'hàgim pogut viure feliços en família. I si algú l'ha hagut de passar en soledat, desitgem que el Senyor (que es trobà ben sol a l'establia de Betlem) li hagi fet sentir el caliu de la seva pau. Avui, però, fem un salt realment mortal:

-de Jesús dormint en un pessebre, en una "santa i plàcida nit" (també encara ens en queda el bon regust.),

-a un Jesús, que amb una presura inaudita, és abrigat delicadament per Maria, i comença una neguitosa fugida cap a un país desconegut ("a veure si voldran acceptar emigrants pobres, refugiats polítics"!)

En veritat, sí que necessitem el SILENCI contemplatiu. Tot és tan fort...!

Perquè nosaltres gosem confessar que aquest nadó, el del pessebre i de la persecució, és justament Déu mateix...!

Només enmig del silenci pot oir-se la PARAULA, inaudita, inoïda... inversemblant! Cal callar molt i cal escoltar molt. Altrament, impossible que abastem la fondària del Misteri que ens allibera i salva. Nadal se'ns escaparia...!

1. Veure el camí, la por de la policia, el faraònic Egipte, el desarrelament, l'idioma, la manca total de diners

Mai no s'havia oït! Jesús és un Déu "refugiat"! El Déu dels refugiats. Això és el que vol dir EMMANUEL, Déu amb nosaltres.

Tu saps, Senyor, que jo et cerco en la pau, els temples, les icones... (i tu m'ho beneeixes!). Però ara em dius que no oblidi que ets un més dels camps de refugiats (n'hem vist tants!). Em dius que és allà on et trobes. I em dius que vagi per Barcelona i que miri a poc a poc. Que miri amb uns altres ulls tants que, potser, no m'agrada massa que hagin vingut i s'hagin establert entre nosaltres, i de maneres massa desgavellades per a la meva sensibilitat.

No sé, Jesús, si estic prou disposat a "integrar-te". Prou te n'adones que de vegades voldria que deixessis de banda la teva cultura, costums i la teva religió...! Però, tu Jesús estranger, vols ser fidel al teu Déu i no vols convertir-te al meu. Ai Déu meu, que estic descol·locat quan et veig, Senyor dels Cels, fet un immigrat que em demana ser conciutadà meu.

El teòleg gallec Torres Queiruga escrivia que Déu està prenent lliçons per esdevenir home, per acostumar-se a ser homes. Jesús un "aprenent d'home". I la lliçó que ara està aprenent el nostre Déu és la d'immigrant. La primera "lliçó" la visqué en una menjadora d'animals com a llitet de nou nat. La segona li serà una "fugida esverada", a corre cuita, perquè t'estan buscant per matar-te...!, així de fort! Pobre Déu infantó! Que sorprenents que et deuen resultar aquestes "lliçons intensives" per anar-te acostumant a deixar els solis divins i viure com un mortal... i dels "últims".

2. Una bella "contemplació" de la comunitat de Mateu: Jesús, el Fill de Déu, reviu en carn pròpia la història de la seva estimada gent, del Poble esclau a Egipte

I aquesta fugida esverada i a correcuita de Jesús Infant, els cristians inicials la contemplen amb poesia i tendresa. Inspirats per les tradicions que devien córrer, de persecució i emigració, són capaços de pintar un paral·lelisme amb la infantesa de Moisès, pare del poble. Mateu ho narra amb bellesa mística i poètica d'alçada. Jesús reprodueix la història de Moisès (com era contada popularment: midrash), car Jesús és el Nou Moisès, el definitiu Alliberador de tota esclavitud d'Egipte. Vegem-ne el paral·lelisme. Els primers cristians el contemplaven amb emoció, i fins i tot amb "patriotisme":

Aquesta fugida esverada i a correcuita de Jesús Infant fou contemplada pels primers cristians amb poesia i tendresa. Inspirats per tradicions de persecució i emigració que devien circular en les comunitats primitives, saberen establir un paral·lelisme amb la infantesa de Moisès, pare del poble. Mateu ho narra amb una bellesa mística i poètica elevada: Jesús reprodueix la història de Moisès tal com era transmesa popularment (midraix), perquè ell és el Nou Moisès, l'Alliberador definitiu de tota esclavitud d'Egipte. Vegem-ne, doncs, el paral·lelisme, que els primers cristians contemplaven amb emoció i fins i tot amb un cert "patriotisme".

-Faraó és informat pels seus savis del naixement de l'alliberador Moisès / També ara, Herodes és informat pel Savis d'Orient del naixement de Jesús, el Messies Alliberador.

-Faraó i tot Egipte queden contorbats / Ara Herodes i tot Jerusalem

-Moisès / Jesús se n'escapa

-Mort Faraó diu Déu a Moisès / Mort Herodes diu l'Àngel a Josep que torni de l'exili

Jesús, el nou i definitiu Moisès, des del moment inicial viu la persecució, la fugida, Egipte...

3. Però, finalment... com poso els immigrants al meu pessebre?

Hi vaig posant figuretes de passavolants, estrangers, emigrants, famílies matxacades...? Mira que és fàcil de trobar-les aquestes figuretes...!

Potser Senyor, no en sé massa, ni gens. Però mira, hi he posat la Sagrada Família, la Mare, el Pare i el Nen, i les he posades en un portal mig enderrocat per la pobresa o per les bombes... I quan les he posades, ho he fet amb tota la meva pobres tendresa, i les he adorades, car són el centre del pessebre! Aquí es troba Déu.

On trobar Déu: no en l'Omnipotència, la Saviesa, l'Eternitat, sinó en el bell mig de la feblesa aliena i meva.

Posem-hi SILENCI en aquest Nadal, que ens permeti escoltar l'esclat de la PARAULA inaudita.

ETIQUETES

SILENCI PARAULA MIGRANTS